

એક નાનું સરખું ગામ

એક નાનું સરખું ગામ છે, તરસાળી એનું નામ;
મા, ઝવેરબાના પિયરિયાં, સૌ વસતાં'તાં એ ધામ;
ને મૂળજીભાઈ પિતાશ્રીનું, ભાદરણ નામે ગામ;
એનાં મોટા દીકરા મણિલાલ ને, મામા બકોર નામ.

ને ઘરમાં મામી દિવાળી દીપતાં; વૈષ્ણવ જન પરણામ;
એ ગામને પાદર તળાવ નાનું, ભેંસો કરતી સ્નાન;
એ તળાવ કાંઠે મોટો વડલો, લીલાં પીપળ પાન;
ને બાજુમાં એક જૂનું મંદિર, મહીં છે શિવ ભગવાન.

ત્યાં આઠ નવેમ્બર શનિવાર ને, ઓગણીસ્સો ને આઠ;
ત્યાં બાર ને દસ 'મિનિટ' સુદ કાર્તિક, ચૌદસ ને મધરાત.

એક ચાંદ ચમકિયો આભમાં ને, બીજો હિન્દુસ્તાન;
ત્યાં એક વિભૂતિ જન્મે છે, જેનું 'અંબાલાલો' નામ.

જી બચપણથી મન-મોહક સુરત, ગામ તણું ગુલાબ;
એ ગલગોટા જેવા લાલાનું, 'ગલો' થયું ઉપનામ;
છે, બચપણથી ટીખળ ચાતુરી, શૂરવીર ને બહાદૂર;
આખું તળાવ તરીને સામે કાંઠે, પહોંચે હૈયે હામ.

સુણી, વાંચ્યા વ્હેમલ અજાબૈનાં, શાદીનાં પુરાણ;
ભય જમરા, પાડો, કૂતરાં ભસતાં, અમંગળ ઐંધાણ;
ને અજ્ઞા જણતલ 'અંધશ્રદ્ધા'ને, પરણાવી પરધામ;
ને શોધ્યું નિયમરાજ વિના જૂઠ, 'રોંગ બિલીફ'—અજ્ઞાન.

